

Afscheid

HENK JAN AKSE

In deze column zijn mediums Henk Jan Akse en Willemijn Bessem afwisselend aan het woord. Deze maand: ParaVisie Award winnaar Henk Jan Akse, die met overledenen spreekt en boodschappen doorgeeft.

Welnee, lief mens, van mij afscheid nemen is nog niet nodig. Ik was nog niet voornemens te stoppen met schrijven. Toch krijgen we allemaal met afscheid te maken. Sommigen al heel vroeg in hun leven. Verdrietig, onafwendbaar en de werkelijkheid.

KINDEREN

Zelf ben ik er heel slecht in, dat hele afscheidsgebeuren. In welke vorm dan ook. Het liefst zou ik dan ook op een feestje zo de deur uit willen piepen zonder gedag te zeggen. In mijn praktijk gaat het regelmatig over 'ander' afscheid, namelijk het verlies van dierbaren. Er is dikwijls hartenleed over het niet aanwezig kunnen zijn bij geliefden op het moment van hun sterven. Klanten komen in de praktijk om antwoorden te krijgen op vragen die ze soms hun hele leven al met zich meezeulen. Als het om

tant terug dat ze de beschrijving van haar paarden, hun karakter, maar vooral hun 'gedachtegang' helemaal kon plaatsen en begrijpen. Wonderlijk dat ik als medium wel met overleden dierbaren kan communiceren, maar dat het vertalen van de energie van dieren een totaal andere discipline is. Het wil echt niet zeggen dat ik nooit een poging heb gewaagd hoor. Heus heb ik weleens geprobeerd om met onze honden te praten na wat glazen witte wijn. Maar verder dan het gevoel dat ze me wel lief vinden, kwam ik dan niet. De honden zijn onze kinderen. Soms zou ik willen dat ze konden vertellen hoe het met ze gaat.

HONDENHEMEL

Ons oudste 'kind' (een Jack Russell van zeventien) was al langere tijd ziek. Ze werd incontinent, was slecht ter been en keek de laatste tijd verdwaasd de wereld in. Hartverscheurend! Dat terwijl ze nog speels naar de jongste (een Hollandse smoushond van twee) liep te happen en hem zelfs de baas bleef. De afgelopen dagen heb ik een poging gedaan om 'contact' met haar te maken. Ik zag wat verwarring en een kwispelende staart en voelde een 'niets aan de hand joh'. Waarna ze met haar lijfje vol kanker weer waggelend richting waterbak liep. Ik herken dat wel. Zelf ben ik ook het type van 'waait wel weer over'. We hebben afscheid moeten nemen. Het hijgt in je nek als een boze droom. En je wilt het niet. Terwijl ze steeds dieper in 'slaap' zakte, kuste ik haar witte snuitje en de zwarte boeddha-stip op haar voorhoofd. Haar kleine bruine oogjes met staar keken me liefdevol aan. "Ga maar lieverd", zei ik tegen haar, terwijl mijn partner en ik ontroostbaar moesten huilen. Ineens meende ik echt te horen dat ze zei: "Dank jullie wel voor alles." Nog net voordat ze voor altijd naar de hondenhemel ging. Lieve Manous: jij dankjewel! Voor al je trouwe jaren. Je wordt erg gemist, ouwe diva! En dat is zomaar nog niet overgewaaid...

'Haar kleine bruine oogjes met staar keken me liefdevol aan'

mensen gaat, kan ik van alles 'horen' over dierbaren en hun karakteristieken. Ze vertellen hun naam en laten me weten hoe de laatste periode van hun leven was. Zo nu en dan zijn er readings waarbij er een dier bij de cliënt naar voren komt. Ik kreeg al een paar maal een hondje te zien en één keer een konijn. Poezen zie ik nooit, maar daar heb ik dan ook niets mee. Pas werd ik door iemand gevraagd om een fotoreading voor twee paarden te doen. Nu ben ik geen paardenfluisteraar (ik ben als de dood voor ze) en ook geen dierentolk. Dus het verzoek zou nogal wat van mijn inlevingsvermogen gaan vergen. Verbazingwekkend genoeg kreeg ik later van de consul-